

KRIJGSRAAD

Artax hief zijn arm op en achter hem werden bevelen geschreeuwd. De colonne kwam tot stilstand. Verbijsterd keek de Onsterfelijke naar het schouwspel dat zich voor zijn ogen op de vlakte afspeelde. Er heerste een onvoorstelbare chaos. Mannen renden kriskras door elkaar. Er waren kampen opgeslagen die zonder herkenbare ordening als plakken mos op een steen woekerden. De grens was een golvende muur van nevel die op ongeveer een halve mijl afstand het zicht naar het noorden belemmerde.

‘Ormu!’

De kapitein van de Kushietische boogschutters kwam aangelopen. Hij slenterde niet direct, maar zijn gang en houding waren niet bepaald soldatesk. De lange, magere boogschutter met zijn rode baard was ooit lid geweest van de Steenraad, de kleine groep wijze mannen die over de gang van zaken in de provincie Garagum besliste. Waarom hij zich bij het leger had aangesloten, had Artax nooit begrepen, maar Ormu was ondanks zijn nonchalante houding een goede, bedachtzame aanvoerder.

‘Wij bivakkeren op een flinke afstand van die chaos,’ besloot Artax. ‘Jij zorgt ervoor dat er een behoorlijk kamp wordt opgeslagen. En zie erop toe dat onze voorraden goed bewaakt worden.’ Opnieuw liet hij zijn blik over het rommelige gekrioel dwalen en hij schudde zijn hoofd. ‘Het lijkt wel of ze het beleg voor die nevelmuur hebben geslagen. Er was gezegd dat het maar een veldtocht van een paar dagen zou worden. De anderen zullen dus snel door hun proviand heen zijn. Zorg jij hier voor alles, ik ga die chaos van wat dichterbij bekijken en de Onsterfelijke Volodi en Labarna zoeken.’

‘Ik zal een escorte regelen,’ zei Ormu.

Artax hief afwerend een hand op. ‘Ik ga liever alleen.’

Ormu glimlachte, alsof hij niets anders had verwacht. De kapitein had weinig op met de hofetiquette. Hij gedroeg zich niet on-

beschoft, maar sprak Artax maar zelden met ‘u’ aan en vermeed het ook hem met zijn officiële titels zoals ‘Heerser over alle Zwart-harigen’ aan te spreken. Desalniettemin hadden hij en zijn boog-schutters al twee keer een moordaanslag verijdeld en Artax was ervan overtuigd dat een paar mannen hem ook deze keer onopval-lend zouden volgen om een oogje op hun vorst te houden. Boven-dien was hij in de wapenrusting die Leeuwenhoofd hem had geschonken zo goed als onkwetsbaar – ook al maakte ze op het eerste gezicht een povere indruk. Een gesteven wit linnen pantser waarop een leeuwenkop geborduurd was, beschermde zijn borst. Daaronder droeg hij een tuniek met lange mouwen en handschoe-nen, een broek en hoge laarzen. Allemaal van zacht leer. Maar geen enkel wapen kon dit leer kapot snijden of zijn linnen pantser ver-scheuren. De schitterende maskerhelm, het teken van de Onster-felijke, droeg hij onder zijn arm. Hij voelde zich daarin steeds opgesloten, ook al waren de metalen platen van het masker vol-maakt naar zijn gezicht gemodelleerd en woog de helm verrassend weinig.

Artax liep langs enkele reusachtige stapels hout en ontdekte ver-baasd dat een eind verderop drie boten met een dubbele romp la-gen, zoals de bewoners van de Drijvende Eilanden gebruikten. Dicht bij de nevelmuur werden hoge stellages van bamboestokken gebouwd.

Hij liep net langs een rij doden die langs de kant van de weg ge-legd waren, toen een troep ruiters uit de nevel opdook. Ze leken afgemat. Enkelen waren gewond en de ontzetting was van hun ge-zicht af te lezen. Een van de ruiters maakte zich los uit de colonne en reed op een grote joert van roodgeverfd leer af. Was er in deze chaos toch nog zoiets als een centraal punt?

Artax passeerde een verbandpost waar jaguarmannen van de Za-poten verzorgd werden; krijgers die onaangename herinneringen bij hem opriepen. Nog maar een paar maanden geleden had hij tegen hen gestreden, toen hij het tempeldistrict van de Zapoten in de Gouden Stad had bestormd. Ditmaal keken ze niet naar hem. De mannen zagen er slecht uit. In hun lichamen staken korte pij-len.

Voor de rode tent hielden drie wachtposten met gevelde speren hem tegen. Ischkuaia, stepperuiters, die glimmend gepoetste

pantser van messing schubben droegen en spitse helmen waar kleurige zijden stroken omheen gewikkeld waren. ‘Loop door, vreemdeling. Hier...’ De spreker zag de maskerhelm die Artax onder zijn arm geklemd hield en knielde eerbiedig neer. ‘Vergeef me, Onsterfelijke. Zonder een escorte of een vaandeldrager had ik u niet herkend.’

‘Ik zou een wachter nooit berispen die argwanend de tent van zijn vorst bewaakt. Je hebt je werk goed gedaan. Laten we er verder over zwijgen.’ De beide andere krijgers trokken de zware voorhangen voor de ingang van de joert opzij en Artax betrad de scheme-rijge, bedompte tent. Er hing een roofdiergeur.

Het eerste wat hij zag was een reusachtige beer die zich over een veldbed boog waarop Volodi lag. De devanthar uit Drusna was dus gekomen! Maar niet alleen: bij een langwerpige tafel stond een gestalte die lelijk was als de nacht. Een broeder van de Beer, Langarm, de smid van de goden.

Midden in de joert knielde een krijger voor de Onsterfelijke Madyas, de heerser over de Ischkuzai. Hij bloedde uit een diepe wond in zijn wang. De Onsterfelijke had een kleine, gedrongen gestalte en zijn wangen waren met korte stoppels bedekt. Zijn benen waren krom van een leven op de rug van een paard en zijn armen waren bedekt met brede littekens en tatoeages van wolven. Dit was dus de vader van Shaya, dacht Artax en hij voelde de woede in zich opwellen. De man die zijn dochter voor een kudde paarden had versjacherd, hoewel hij wist dat het Heilige Huwelijk voor Shaya de dood kon betekenen.

‘Je hebt me teleurgesteld, Subai!’ snauwde hij met priemende zwarte ogen tegen de geknielde gestalte. ‘Alweer!’ Hij gaf hem een trap tegen zijn borst, waardoor de krijger tegen de grond sloeg. ‘Je hebt ons volk onteerd, je...’ Hij hief zijn voet op alsof hij de man als een weerzinwekkend insect wilde vertrappen.

‘Hij bevindt zich met zijn falen in goed gezelschap.’ De stem van Volodi klonk zwak. Na deze paar woorden snakke hij al naar adem. ‘Ik heb me er te pletter op gelopen en de jaguarmannen van de Zapoten hebben ze ook teruggeslagen. Hun stelling is te sterk.’

‘We waren bijna bij de speerslingeraars, vader,’ riep de krijger op de grond. Boven zijn hoofd zweefde nog altijd de zware laars van de Onsterfelijke Madyas. ‘Maar toen hebben de grijze reuzen

ons aangevallen. We konden op de brug geen kant op. Tientallen ruiters zijn in het water gestort. En ook daar loeren monsters. Vis-sen met een bek als de snavel van een adelaar, die zo groot zijn als een klein schip. Ik heb met eigen ogen gezien hoe zo'n beest met één hap een paard in twee stukken beet...'

'Nou, Aaron, welkom in het eeuwige ijs! Dit slagveld is geknipt voor de held van Kush die met een leger boeren in de woestijn ge-harde krijgers wist te overwinnen.' Langarm wees naar een platte kist die gevuld was met zand. 'Kom hier, ik zal je laten zien hoe we ervoor staan.' Met twee vingers trok hij een dubbele lijn. 'Dit is de rivier. Zijn warme water veroorzaakt die nevelmuur daarbui-ten.' Een derde lijn kruiste de eerste twee. 'Hier is de brug. Hij ligt nog geen honderd schreden van onze joert af. Hij is zo breed dat er vijf man naast elkaar over kunnen oprukken.'

Langarm tikte met zijn vingers in het zand op de plaats waar het eind van de brug en de andere oever waren. 'Hier hebben ze speerslingeraars en boogschutters opgesteld. Wie uit de mist stapt, komt in een dodelijke regen van speren terecht. En zou iemand het eind van de brug toch weten te bereiken, dan wachten daar reuzen die elke overlevende neermaaien. Hoe zou jij dat probleem oplossen?'

'Wij gedragen ons precies zoals zij het van ons verwachten,' zei Artax peinzend. 'Als we hen willen overwinnen, moeten we hen verrassen. Is er een voorde?'

'Denk je dat we achterlijk zijn?' snauwde de Onsterfelijke Ma-dyas tegen hem. Hij was bij hen aan tafel komen staan. 'Er is geen tweede brug en ook geen verdomde voorde. Mijn mannen zouden de rivier op hun paarden over kunnen zwemmen als die monsters er niet waren die alles verscheuren wat in het water stapt. Het bloed dat stroomafwaarts in zee drijft, schijnt hen te lokken. Het worden er steeds meer.'

'Hoeveel vijanden wachten ons op de andere oever op?'

'Twee- tot driehonderd.' Langarm haalde zijn schouders op. 'We weten het niet precies. En deze reuzen zijn nog niet het ergste. Kort nadat ik hier aankwam, kwam een draak door de wereldpoort. Een heel grote. Hij heeft zich nog niet één keer in de strijd ge-mengd.'

Artax plukte in gedachten verzonken aan zijn baard. 'Wat voor

stellages worden daar gebouwd?’

‘Vliegtorens,’ verklaarde de devanhar. ‘De Zapoten willen hun adelaarridders daarop laten klimmen. Ze moeten dan in glijvlucht de rivier oversteken.’

‘Zal dat lukken?’

Langarm trok een grimas. ‘De Zapoten zijn ervan overtuigd.’

‘Hoe is het met het moreel van de troepen gesteld?’

‘Niet best. We hebben drie aanvallen uitgevoerd en zijn drie keer met bebloede koppen teruggeslagen. Iedereen in het kamp weet dat. De mannen verwachten dat ze zullen sterven en niet zullen overwinnen wanneer we hen de brug op sturen. Het is allemaal...’

‘Onzin!’ viel Madyas hem in de rede. ‘Mijn ruiters zullen zonder aarzelen opnieuw aanvallen wanneer ik hun dat beveel.’

Langarm rolde met zijn ogen maar deed er het zwijgen toe.

‘Niemand twijfelt aan de moed van de Ischkuzaija,’ verklaarde Artax verzoenend. ‘Maar eerst moeten we een paar dingen radicaal veranderen. Onze gesneuvelden mogen niet langs de weg liggen waarover de nieuwe troepen aankomen. Dat is meteen de eerste knauw voor het moreel van de mannen. Ik wil dat ze vandaag nog van daar worden afgevoerd. Leg ze stroomopwaarts langs de rivier. In ieder geval op een plek waar men er niet voortdurend langsloopt. Verder moeten we een gezamenlijk kamp voor alle gewonden inrichten. Ook een eind van het hoofdkamp verwijderd. We moeten onze krachten bundelen. Hoe erg zijn jouw verwondingen, Volodi?’

De voormalige kapitein van zijn lijfwacht richtte zich op van zijn bed. ‘Eigenlijk zich maar schram. Morgen ik kan weer vechten.’

‘Ik zal hem genezen,’ bromde de Grote Beer. ‘Maar het is meer dan een schram. Hij heeft drie gebroken ribben en mag van geluk spreken dat die zijn longen niet hebben doorboord.’

‘Dit mijn eerste gebroken ribben niet,’ bromde Volodi. ‘Een strak verband en ik ben morgen zich weer van partij bij strijd.’

Artax twijfelde er geen moment aan dat dat het geval zou zijn. Volodi zou meevechten, al moest hij zich naar het slagveld laten dragen.

‘Ben je een heilkundige of een legeraanvoerder?’ vroeg Madyas en hij sloeg met zijn vlakke hand op de tekening in het zand. ‘Hoe

moeten we hier overwinnen, Aaron, Heerser over alle Zwartharigen?’

‘Op de eerste plaats hebben we katapulten nodig.’ Artax was vastbesloten zich niet te laten provoceren. Hij keek naar Langarm. ‘Twee of drie katapulten zullen niet genoeg zijn. We moeten er minstens twintig hebben. En ook brandbommen.’

‘Wil jij schieten op wat je niet eens kunt zien? Wat voor een achterlijk plan is dat? De demonen zitten verborgen achter de nevelmuur. We kunnen niet zien wanneer we missen en wanneer we raak schieten.’

‘Ik had gedacht dat je scherpzinnig genoeg was om de diepere zin van dit plan door te hebben, Madyas,’ zei Artax ironisch. Hij had er genoeg van zich te laten beledigen door een vent die zelf niets beters had kunnen verzinnen dan een zinloze cavalerieaanval op een sterk verdedigde brug uit te voeren.

Het gezicht van de nomadenvorst kleurde rood van woede. Op zijn slaap zwol een kloppende ader op. ‘Luister eens eventjes hier, jij verwaande...’

‘Nee, jij luistert,’ viel Artax hem kil in de rede, ‘en wel net zo lang tot je een voorstel hebt dat de moeite waard is dat ik ernaar luister. Anders zwijg je. En als je dat niet bevalt, kunnen we ook even de tent uit gaan en de zaak met het zwaard uitvechten, waarna je voor altijd je mond zult houden. Je zou niet de eerste opschepper zijn die zich Onsterfelijke noemt en door mij een toontje lager moest gaan zingen. Je kent het lot van Muwatta toch, niet?’

Madyas maakte de gesp van zijn zwaardgordel open en liet de riem op de grond vallen. ‘We regelen het niet voor de ogen van onze mannen, maar meteen hier in de joert.’

‘Ben je bang dat ik je de keel doorsnijd wanneer we zwaarden gebruiken?’

Madyas hief zijn vuisten op. ‘Na alles wat ik zo over Muwatta heb gehoord, snijd jij mannen ook wel eens hun lul af en de mijne heb ik nog nodig.’ Hij grijnsde. ‘Hoe zit het? Ben je bang dat ik je je tanden uit je bek sla?’

Artax zette zijn maskerhelm op de kaartentafel, maakte zijn zwaardgordel los en hief eveneens zijn vuisten op. ‘Afgaande op wat ik van jou heb gehoord breek jij mannen die knapper zijn dan jij graag hun neus.’ Hij grijnsde. ‘Wanneer ik je zo bekijk komen

daarvoor bijna alle mannen in aanmerking.’

Op dat moment zwaaiden de tentflappen opzij en Leeuwenhoofd stapte de joert in. ‘Wat is hier aan de hand?’ Hij keek naar Langarm en de Grote Beer. ‘En jullie tweeën kijken gewoon maar toe?’

‘Vaak wordt er met een klein vuistgevecht meer geregeld dan met urenlang gezwets,’ bromde de devanthal van Drusna. ‘Laat die twee!’

Leeuwenhoofd keek naar Artax met een blik waarin teleurstelling lag. ‘Ik had gedacht dat je verstandiger zou zijn.’

‘De Grote Beer heeft gelijk. Vaak moet je iets op deze manier beslechten en niet door eindeloos te kissebissen.’ Hoewel hij het zei, zat het hem dwars dat hij zijn devanthal teleurgesteld had.

Wanneer je zijn gunst verliest, zul je ook snel je leven verliezen, deelden de stemmen van de vroegere Aarons mee. Diegenen wier herinneringen hij in zich droeg en die nu echt onsterfelijk waren geworden, ook al waren ze ertoe veroordeeld alleen nog maar toe te kijken en niet meer dan een gefluister in zijn gedachten te zijn.

‘Beroof ons niet van een lekkere knokpartij, broeder!’

Er klonk iets in de stem van Langarm wat Artax niet beviel. Wilde hij echt alleen maar een vuistgevecht zien? Of ging het er hem om tweedracht te zaaien?

Wat denk jij, Artax? Hij is een vriend van Išta, sprak de stem in zijn gedachten schamper. Je kunt hier niet winnen. Versla je Madyas dan heb je een nieuwe vijand bij de Onsterfelijken. Wint hij, dan zal hij niets dan verachting voor je voelen.

‘Nou, wil je terugkrabbelen?’ Madyas liep naar het midden van de tent en wenkte hem. ‘Kom maar op, of ben je alleen dapper, wanneer je je spookzwaard in je hand hebt?’

Artax dacht aan de verhalen die Kolja hem over de vuistgevechten in de arena had verteld. Daar moest een tweekamp lang duren, zodat de toeschouwers waar voor hun geld kregen. De Drusniër had ook vaak verteld hoe het er bij knokpartijen in karavanserais en taveernes aan toe ging.

‘Gelden er nog bijzondere regels die je bij het vechten in acht wilt nemen, Madyas, Herder van de Kudden, Licht van de Zon, Zoon van de Witte Wolf?’

‘Wel, wel, je hebt mijn titels keurig geleerd.’ Hij grijnsde. ‘Wan-

neer je nu ook nog mijn laarzen kust, kom je er zonder kleerscheuren van af. En regels zijn voor jochies die nog aan de borst van hun voedster liggen. Houd op met dat geklets, kerel, en vecht voor ik je...'

Artax pakte de kist met zand van tafel en slingerde die naar Madyas. De Onsterfelijke weerde de kist met zijn onderarm af, maar het zand verblindde hem. Nog voor hij zich van de verrassing had hersteld, was Artax bij hem. Zonder zich te bedenken schopte hij Madyas tussen zijn dijën en toen de stepperuiter kreunend dubbelsloeg, bracht Artax zijn knie omhoog zodat hij Madyas met volle kracht onder zijn kin trof.

De Onsterfelijke viel achterover. Meteen stond Artax boven hem en zette een voet op zijn keel. Hij dacht aan Shaya en het kostte hem moeite de luchtpijp van de vorst van de Ischkuzaija niet gewoon te vermorzelen. 'Heb je zo een voldoende indruk hoe ik mijn veldslagen lever?'

Madyas schoof de voet opzij die op zijn keel drukte. Verrassend genoeg grijnsde hij. 'Het doet me plezier aan jouw zijde te strijden.'

Artax deed een stap achteruit, bereid om meteen weer toe te slaan als Madyas verder zou willen vechten. Maar de stepperuiter veegde alleen over zijn bebloede lippen. 'Ik heb je onderschat. Je hebt werkelijk kloten! En vertel me nu maar eens waarom we kapapulten nodig hebben om op een vijand te schieten die we niet zien en waarschijnlijk ook niet zullen raken.'

'Het gaat niet om de vijand. We doen het voor onze mannen. Het zal in het kamp allang bekend zijn wat ons aan de andere kant van de brug wacht. Wanneer we terugschieten, versterkt dat het moreel. En dat we niets raken, kun je vanaf deze oever immers niet zien.' Hij grijnsde. 'En wie weet, wanneer we brandbommen gebruiken, kunnen we de vlammen misschien toch nog door de mist heen zien. Het is in ieder geval het proberen waard.' Artax keerde zich naar de smid der goden. 'Zijn de gevleugelde leeuwen klaar?'

'Drie.' Langarm maakte een berustend gebaar. 'Het is ingewikkeld om ze te bouwen en ik heb ze nog niet voldoende getest.'

'Kunnen ze vliegen?'

'Hm... weet je hoe het is om magie en techniek met elkaar te verweven? Dat zijn krachten die niet met elkaar harmoniëren.'

‘Kunnen ze vliegen?’ bleef Artax aandringen.

‘Ja, maar bij het landen kunnen er problemen optreden.’

‘Er is een grote draak gekomen,’ zei Artax en hij keek naar Madyas. ‘Rijd jij ook op een leeuw?’

De Onsterfelijke leek niet bijzonder gelukkig over deze vraag. ‘Natuurlijk.’

‘Zul je aan mijn zijde vliegen?’

Madyas werd een beetje bleker. ‘Zie ik eruit als een lafaard?’

‘Je weet toch dat draken vuur spugen,’ merkte Leeuwenhoofd op. ‘Bovendien zal hij veel beter kunnen vliegen dan jij. Het wordt je dood als je hem in een luchtgevecht het hoofd biedt.’

‘Iemand moet onze mannen tegen aanvallen uit de lucht beschermen. Ik heb van mijn krijgers nooit iets verlangd waartoe ik zelf niet bereid zou zijn. Dus is mijn plaats daarboven, ook al ben ik bang,’ antwoordde Artax.

‘Geloof jij dat een aanval over de brug eindelijk zal slagen, wanneer jij een aanvalsplan bedenkt?’ vroeg de Grote Beer, die zijn rug naar het ziekbed van Volodi had gekeerd.

‘We zullen het dit keer anders aanpakken. We zullen hun zoveel doelen bieden dat ze niet meer zullen weten waarop ze het eerste moeten schieten. Dat vergt wel wat meer coördinatie dan tot dusver. Ik heb het volgende plan...’

Toen hij uitgesproken was viel er een instemmende stilte in de tent. Alleen Leeuwenhoofd leek niet overtuigd te zijn. ‘Je plan klinkt goed, Onsterfelijke Aaron, maar er is iets wat ons begrip te boven gaat! Ik heb de laatste aanval van de Ischkuzaija gadegeslagen! Daar was iets in de nevel. Niet op de brug en ook niet in het water. Het lijkt ongrijpbaar te zijn en het heeft zich met de laatste levenskrachten van de stervenden gevoed. Een magie als deze heb ik nog nooit gezien. Er is daarbuiten een kracht die ons voorstellingsvermogen te boven gaat. We moeten voorzichtig zijn.’

‘Maar we kunnen niet meer terug!’ wierp de Grote Beer tegen. ‘Desnoods ga ik zelf over de brug en voer mijn Drusniërs aan.’

‘En ik ga aan je zijde,’ zei Volodi zwak.

Artax dacht aan het verschrikkelijke bloedbad op de vlakke van Kush. Ook daar waren zijn plannen niet opgegaan. Muwatta mocht dan een wrede en ijdele tiran zijn geweest, hij had zich ook als een kundige legeraanvoerder ontpopt. ‘Geen enkele veldslag verloopt

volgens plan,' zei Artax melancholiek.

Hij had het gezicht van Narek voor ogen, zijn jeugdviend die op de vlakke van Kush gesneuveld was en hij moest aan zijn jonge zoon denken; wat was Daron dapper geweest toen hij hem het bericht van de dood van zijn vader had gebracht. Narek had op een van de veiligste posities op het slagveld gestaan. Hij was omgeven geweest door krijgers die hem en de standaard die Narek had gedragen, moesten beschermen. En toch had de dood zijn vriend weten te vinden.

'Wanneer wij de aanvallers zijn, zullen er minder verrassingen zijn,' besloot hij ferm. 'We mogen niet meteen in het eerste gevecht voor de demonen wijken. Wanneer niemand verder bezwaren heeft, blijft het bij dat wat ik heb voorgesteld.'

Onder vuur

'Opgepast!' De kreet van Ailyn verscheurde de stilte van de nacht.

Bijna op hetzelfde moment barstte er iets op nog geen tien schreden achter Galar uit elkaar en een verzengende vlam schoot op uit de sneeuw. De dwerg knipperde slaperig met zijn ogen. Een vlamme stroom liep in zijn richting de oeverhelling af. Achter de muur van mist klonk een dof geluid, alsof iemand met zijn vuist op leren bekleding had geslagen. Nauwelijks twee tellen later schoten de vlammen achter het kamp van de trollen omhoog.

'Katapulten.' Nyr keek hem met wijd open ogen aan. 'Ze hebben katapulten gebouwd.'

'Groz!' riep Ailyn. 'Roep je mannen bij elkaar. We moeten de speerslingeraars verder naar achteren brengen.'

'Waarom?' De trol keek naar de hemel waar een vlamme kogel als een vallende ster een baan beschreef.

'Omdat ze zullen verbranden, sukkel! We moeten ons terugtrekken van de oever. We...' De vlamme kogel kwam recht naar beneden en dit keer spatte hij midden tussen de trollen uiteen. Brandende olie vloog uit het openbarstende projectiel. Ettelijke trollen werden getroffen. Wild schreeuwend sloegen ze op hun grijze huid waarop vlammentongen dansten.

'Rol door de sneeuw!' beval Ailyn kalm, hoewel er vanaf de an-

dere oever alweer een doffe klap te horen was, waarna een nieuwe vuurkogel met een steile boog naar de hemel steeg.

De meeste trollen luisterden niet naar de elfin. Velen sloegen gewoon met hun reusachtige handen op de brandende plekken. Anderen renden omlaag naar de rivier om zich in het water te storten. Maar korte tijd later klonken van daar nog afschuwelijker krenten en geen van de trollen keerde terug.

Het volgende projectiel was ver naast. Het sloeg meer dan dertig schreden achter de geschutstellingen in.

‘Ze oriënteren zich op de vuren en ons geschreeuw,’ brulde Nyr boven het rumoer uit. ‘We moeten schreeuwen wanneer ze ernaast schieten en rustig blijven als een schot raak is.’

‘Onzin! Hoe wil je brandende trollen rustig houden?’ vroeg Galar. Vanuit een ooghoek lette hij op de reactie van Ailyn. Kennelijk had ook zij gehoord wat de geschutmeester aanried en de dwerg kon zich maar al te goed indenken welke conclusie ze daaruit zou trekken.

‘Ze kunnen ons niet zien. Misschien een zwak licht van de vlammen. Maar op de eerste plaats schieten ze op het gehoor. Dat is onze kans. We kunnen hen misleiden, als...’ herhaalde Nyr koppig.

‘Hij heeft gelijk!’ viel Ailyn hem bij en ze haastte zich plotseling langs de oeverhelling omlaag. Nauwelijks een tel later sloeg het volgende brandprojectiel in op de plek waar ze zonet nog had gestaan. Een aardewerk kruik sloeg kletterend op de aangestampte sneeuw aan scherven. Hij was gewikkeld in een net van hennep-touwen die met teer waren bestreken. De touwen brandden en zodra de aardewerk kruik kapotsloeg, staken ze de hete olie aan, zodat de vlammentongen alle kanten op schoten. Sissend smolt de sneeuw onder het vuur. Stroompjes waarop vlammen dreven vloeiden de helling af naar de rivier.

Een volgende kruik sloeg op de hardbevoren sneeuw. Een vuurbloem bloeide op, bijna twintig schreden van de laatste verwijderd.

‘Schreeuwen!’ beval Ailyn. ‘Vooruit, schreeuwen!’

Nyr was de eerste die het bevel opvolgde. Hij brulde alsof men hem een zwaard in zijn maag had gestoten. De volgende die schreeuwde was Che. Toen begonnen de anderen ook.

Galar vond het dwaas. Het mocht dan slim zijn, om de een of

andere reden kon hij het niet.

Een volgende brandbom sloeg op de oever kapot. Ditmaal had men goed gemikt. Hij was midden tussen de kobolds ingeslagen. Het geschreeuw dat daarnet nog uitgelaten en gekunsteld was geweest, klonk nu echt.

Een kobold, helemaal in vlammen gehuld, liep op Galar toe. Het was een van degenen met de rode wollen mutsen. Zijn gezicht zat achter een sluier van vuur. Alleen zijn opengesperde mond was duidelijk te onderscheiden.

‘Stil!’ beval Ailyn, maar niemand luisterde. Pijn en ontzetting hadden elke vorm van gehoorzaamheid verdreven. Resoluut stapte de elfin achter de kobold die voor Galar was blijven staan en op zijn armen sloeg in een groteske poging om de vlammen die zijn hele lichaam omhulden daar in ieder geval te doven.

Ailyn greep hem in zijn nek. Galar kon niet precies zien wat ze deed, maar het geschreeuw verstomde en de armen van de kobold zonken slap omlaag. In de ogen van de roodmuts zag de dwerg een onuitsprekelijke angst. De kleine krijger was nog volledig bij bewustzijn, maar er kwam geen kík meer over zijn lippen en hij was niet in staat zich te bewegen. Hij stond stokstijf stil als een boom die vlam had gevat.

Ailyn stapte naar Galar en veegde haar vuile hand aan zijn vest af. ‘Jullie schreeuwen alleen wanneer ik het goedvind,’ zei ze met een onheilspellende vastbeslotenheid. ‘Jullie gehoorzamen mij. En ook al zullen jullie me nu in stilte vervloeken, uiteindelijk zullen jullie snappen dat ik jullie leven red.’

De gewonden waren absoluut niet onder de indruk van wat ze zei. Het geschreeuw bleef door de nacht galmen en Ailyn legde nog drie andere kobolds het zwijgen op. Toen werd het eindelijk stiller.

‘Vooruit, laten we wat doen!’ Bailin gaf Galar een por in zijn zij. ‘Vannacht zijn we allemaal kameraden, wat er in het verleden ook gespeeld heeft.’ Met deze woorden ging de kapitein naar een kleine gestalte die in elkaar gekromd op de grond lag en doofde de vlammen op diens bontjas met een paar handen sneeuw.

Ook Nyr ging aan de slag. Hij schepte sneeuw in de vlammen van de vuurkruik, die in het midden gebroken was. Het geschreeuw was afgenomen tot een zacht gejammer toen opnieuw een licht

zijn onheilspellende baan door de nevel trok.

‘Opzij, Che!’ riep Galar. ‘Maak dat je wegkomt!’

De aanvoerder van de kobolds keek omhoog naar de hemel. Even fronste hij zijn voorhoofd en vervolgens verstarde hij alsof ook hij onder de invloed was van de vreemde ban die Ailyn over de mannen had gelegd die in brand hadden gestaan.

‘Vervloekte idioot!’ Galar stormde naar voren. Kobolds, stuk voor stuk praatjesmakers die nog te stom waren om te schijten. De dwerg pakte Che en stormde verder. Twee schreden maar, toen gleed hij op de beijsde oeverhelling uit. Een tel later sloeg de vuurkruik in. Bijna precies op de plek waar Che zo-even nog had gestaan. Een nieuwe vuurbloem bloeide op. Er spatte iets op Galars hand. Hij kreunde, sloeg zijn hand in de sneeuw en rolde weg van de kobold waar hij bovenop had gelegen.

Maar er was geen vuur op zijn hand. Hij was alleen door een paar spetters hete olie geraakt. De huid op de rug van zijn hand was opgezwollen tot een dikke rode blaar. ‘Verdomme,’ vloekte hij tussen opeengeklemd tanden, toen hij plotseling door iets in zijn rug werd getroffen.

Che sloeg met een dikke sneeuwbal op het vest van schapenvacht. ‘Je rookt,’ verklaarde de kobold. ‘Je hebt nog meer olie opgevangen. Er waren ook twee vlammetjes, maar die zijn al verstikt.’

Galar keek de kobold wantrouwig aan. Che stond over hem heen gebogen en droeg een brede zwaardgordel over zijn borst die hij van een of andere vermoorde dwerg had afgepakt. Hij had die schoft daar gewoon moeten laten staan, hij had tenslotte de dood van ettelijke dwergen op zijn geweten. En wanneer dit hier voorbij was, zouden hij en zijn koboldhorde een nieuwe oorlog tegen de dwergen van Ishaven beginnen. Het zou zo gemakkelijk zijn geweest...

‘Dank je!’ zei Che plotseling. Het was hem aan te zien dat deze woorden niet gemakkelijk over zijn lippen waren gekomen.

‘Ik heb je bij dit slechte licht voor een dwerg aangezien.’

‘Natuurlijk.’ De kobold grijnsde. Hij wist dat geen enkele dwerg in Alfenmark een kobold per ongeluk voor een rasgenoot aan zou zien.

Twee nieuwe brandbommen sloegen ver achter hen in de sneeuw.

‘Gillen!’ beval Ailyn.

Dit keer werd er geschreeuwd alsof hun halve leger in vlammen opging. Bovendien klonken de kreten nu ontstellend echt.

Che stak zijn hand uit naar Galar om hem te helpen opstaan. ‘Laten we dichter naar de oever gaan.’

Galar negeerde de hand. Het zou toch niet waar zijn dat hij zich door zo’n vervloekte Ijsbaard liet helpen opstaan!

‘Koppig, hè?’ Che had nog steeds een goed humeur. ‘Jij bent de eerste dwerg die ik aardig vind,’ verklaarde hij met een grijns. ‘Natuurlijk niet meer dan een steenadder die je boven een kampvuur roostert. Maar wanneer zo’n vervloekte adder eenmaal dood en goed doorbakken is, kun je er echt plezier aan beleven.’

‘Wat moet dat voorstellen,’ bromde Galar. ‘Een belediging of een oorlogsverklaring?’

Che hief zijn handen op in een theatraal gebaar. ‘Het was aardig bedoeld. Jij hebt mijn leven gered. Mij, de aanvoerder van de Ijsbaarden. Ik ben werkelijk verrast, ja, zelfs een beetje ontroerd.’

‘Het zou aardig zijn als je niet overal rondvertelt wat ik heb gedaan,’ bromde Galar. ‘De dwergen van Ishaven zouden me voor deze dappere daad vermoedelijk aan de poort van hun vesting spijkeren.’

Che schudde zijn hoofd en toen hij antwoord gaf, klonk er niets grappigs meer in zijn stem. ‘Nee, ze zouden iets ergers verzinnen.’

Ze bereikten de oever van de dampende rivier. Opnieuw vlogen er vuurballen over hen heen door de nevel. Dit keer misten ze de geschutstellingen bijna veertig schreden. ‘Gillen!’ beval Ailyn opnieuw.

Trollen, dwergen en kobolds gehoorzaamden en een gezamenlijke jammerklacht klonk op. Ze hadden het te danken aan Nyrs plan, doorgevoerd door een genadeloze elfin, dat er op dit moment geen vuurkruiken in hun rangen insloegen. Maar Ailyn gaf weinig om hun succes. Ze tuurde gespannen in de nevel boven de rivier en Galar vroeg zich af welke nieuwe verschrikkingen ze daar zag.